

CÁI CHẠM RẤT KHẼ CỦA THIÊN CHÚA

(Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

“Người nói với ông: Hãy ra ngoài và đứng trên núi trước mặt ĐỨC CHÚA. Khi ĐỨC CHÚA đang đi qua. Gió to bão lớn xé núi non, đập vỡ đá tảng trước nhan ĐỨC CHÚA, nhưng ĐỨC CHÚA không ở trong cơn gió bão. Sau đó là động đất, nhưng ĐỨC CHÚA không ở trong trận động đất. Sau động đất là lửa, nhưng ĐỨC CHÚA cũng không ở trong lửa. Sau lửa có tiếng gió hiu hiu.”

(1 V 19:11-12)

Có một nghịch lý rất đẹp trong đời sống đức tin:
Thiên Chúa toàn năng — nhưng lại thường hành động bằng những điều rất nhẹ.

Người có thể làm rung chuyển núi non, khiến đất trời chuyển mình, khiến lịch sử xoay vần trong một khoảnh khắc. Nhưng nhiều khi, Người chọn một con đường khác:
một cái chạm rất khẽ.

Không phải trong bão tố, không phải trong lửa cháy,
mà trong một làn gió hiu hiu — nơi mà chỉ những tâm hồn đủ lặng mới có thể nhận ra.

“Cái chạm rất khẽ” ấy không phải là dấu hiệu của sự yếu đuối, nhưng chính là biểu hiện của quyền năng trọn vẹn.

Thiên Chúa không cần phô diễn sức mạnh để chứng minh mình là Thiên Chúa.

Người có thể thay đổi thế giới bằng những điều tưởng chừng nhỏ bé nhất:

Một chiếc lá rơi trước mặt một người đang suy tư...
Một khoảnh khắc tĩnh thức giữa đời thường...
Một biến cố giản dị mà con người tưởng là ngẫu nhiên...

Nhưng chính trong những điều ấy, lịch sử có thể rẽ sang một hướng khác.

Điều quan trọng không nằm ở sự kiện lớn hay nhỏ,
mà ở **tâm hồn có nhận ra hay không**.

Bởi cùng một chiếc lá rơi,
có người thấy đó chỉ là một chiếc lá,
có người lại nhận ra đó là một lời gọi.

Cùng một biến cố,
có người đi qua như không,
có người lại thay đổi cả cuộc đời.

Kinh Thánh cũng mặc khải một điều rất ngược với logic thế gian:

“Lạy Cha là Chúa Tể trời đất, con xin ngợi khen Cha, vì Cha đã giấu không cho bậc khôn ngoan thông thái biết những điều này, nhưng lại mặc khải cho những người bé mọn.”

(Mt 11:25)

“Những gì thế gian cho là yếu kém, thì Thiên Chúa đã chọn...”

(1 Cr 1:27)

Thiên Chúa không nhìn như con người nhìn.
Con người tìm kiếm những gì rực rỡ, nổi bật, danh tiếng.

Còn Thiên Chúa lại chạm đến những tâm hồn đơn sơ, bé mọn,
và kín ỉn.

Trong lịch sử nhân loại, có những con người không tên tuổi,
không được ghi lại trong sách vở,
không để lại dấu ấn bề ngoài...

Nhưng có thể chính họ là những điểm xoay vô hình của thế
giới.

Có những tâm hồn chọn sống ẩn mình,
không tìm kiếm ánh nhìn của người đời,
nhưng chiều sâu nội tâm của họ
có thể sánh với những vị thánh lớn lao.

Có lẽ, điều quan trọng không phải là Thiên Chúa có chạm đến
thế giới hay không,
mà là **tâm hồn ta có đủ lặng để nhận ra cái chạm rất khẽ ấy
hay không.**

Bởi đôi khi,
một làn gió nhẹ...
cũng đủ đổi hướng cả một đời người.